

Liefdevolle topzorg in de laatste levensfase.

Johannes Hospitium Vleuten

Nieuwsbrief december 2024

Voorwoord

‘Wat vliegt de tijd’ is een uitdrukking die in deze dagen regelmatig klinkt, want het einde van 2024 komt alweer in zicht. En de tijd van reflecteren, maar ook van vooruitkijken is daarmee aangebroken. Dat willen we middels deze nieuwsbrief ook graag met u doen.

Het Johannes Hospitium Vleuten kijkt in dankbaarheid terug op het afgelopen jaar, we hebben veel gasten mogen verzorgen en we mochten er zijn voor de naasten om hen heen. Daarnaast hebben we veel nieuwe vrijwilligers mogen verwelkomen en van een aantal afscheid moeten nemen. Ook zijn we voor de Prezo eindaudit met vlag en wimpel geslaagd. We hebben een goed en fijn jaar met elkaar gehad. In deze nieuwsbrief leest u een paar van de activiteiten die hebben plaatsgevonden het afgelopen jaar.

Als we dan vooruit kijken naar het komende jaar, dan staan er grote veranderingen op stapel. De financiering van de zorg die we leveren, verandert per 1 januari 2025 naar een ELV-PTZ tarief (EersteLijnsVerblijf, Palliatieve Terminale Zorg). Dit heeft best grote gevolgen voor ons hospice. Het tarief wat we krijgen voor het leveren van de zorg, is een integraal tarief, wat betekent dat alle zorg, alle hulpmiddelen en alle materialen uit dit tarief moeten worden betaald. Daarvoor moeten we dus flinke investeringen doen. Hoe u mee kunt helpen en meer informatie hierover, leest u verderop in de nieuwsbrief.

Ondanks deze grote omslag, kijken we met vertrouwen uit naar 2025! Met zo’n fijne en betrokken groep professionals en vrijwilligers kan het niet anders dan dat ook 2025 weer een mooi jaar wordt.

Vanaf deze plek wil ik u allen hartelijk danken voor uw betrokkenheid in 2024, u fijne feestdagen toewensen en de beste wensen voor 2025!

Lineke Berkelaar- van der Weide, Directeur

Welkom en afscheid

We mochten het afgelopen jaar een nieuwe verpleegkundige verwelkomen, Lòsan van Schaik. Hieronder stelt ze zich voor. Daarnaast is Bertie Stokkel met welverdiend pensioen gegaan en hebben we afscheid van haar genomen in aanwezigheid van haar familie, de vrijwilligers en medewerkers. Hieronder leest u een interview met haar hoe ze terugkijkt op haar werkzame leven en hoe ze kijkt naar haar werk in het hospice.

Sinds 1 oktober ben ik officieel werkzaam als verpleegkundige in het Johannes Hospitium Vleuten.

Graag stel ik mezelf voor. Mijn naam is Lòsan van Schaik, ik ben 21 jaar en heb in juni de opleiding HBO-V afgerond. Sinds begin 2023 ben ik bekend bij het hospice: eerst als stagiaire, daarna voor mijn afstudeeronderzoek en vervolgens als oproepkracht ziekenverzorgende terwijl ik mijn opleiding afrondde.

Ik haal er kracht uit om iets te betekenen voor mensen in hun laatste levensfase. Vaak hoor ik: "Wat knap dat je in een hospice werkt, ik zou het niet kunnen." Echter voelt het hospice juist als een plek waar mensen het leven nog even mogen vieren. Het is heel bijzonder om gasten en hun naasten hierbij te mogen ondersteunen. Bovendien geeft het leveren van deze liefdevolle zorg erg veel voldoening.

Het warme welkom dat ik kreeg gaf me meteen het gevoel dat ik hier hoorde. Dat maakte de keuze om na mijn opleiding voor een functie te solliciteren heel vanzelfsprekend. Ik heb er nog geen dag spijt gehad, mede door de prettige samenwerking en het fijne contact dat ik ervaar met iedere medewerker van de organisatie.

Interview met Bertie Stokkel, verpleegkundige

Als ik hier was dan was ik hier

Op 20 november jl. heeft Bertie Stokkel op de pensioengerechtigde leeftijd van (op 1 week na) 67 jaar afscheid genomen van het Johannes hospitium. Ze heeft zo'n 16 jaar bij ons gewerkt als verpleegkundige. Voordat ze bij ons kwam had ze al een indrukwekkende carrière in de zorg achter de rug als wijkverpleegkundige en in de ouderenzorg. Daarna is ze terechtgekomen in de hospice-zorg. Na eerst een paar jaar bij ons als zzp'er gewerkt te hebben is ze ongeveer 14 jaar in vaste dienst geweest. We hebben haar geïnterviewd.

Afbouwen

Toen ik hier als verpleegkundige kwam werken, vond ik het logisch dat de medische zorg op de eerste plaats stond. Maar wat me opviel en wat ik bijzonder vond was dat er hier aandacht was voor complementaire zorg. Eerder had ik gewerkt bij instellingen waar er soms over complementaire zorg werd gesproken, maar waar het in de praktijk niet echt gebeurde. Hier heb ik pas gemerkt dat het mooie en belangrijke aanvullingen zijn, die voor de gasten veel kunnen betekenen.

Ik heb hier altijd met veel plezier gewerkt, maar de laatste jaren merkte ik dat het werk me minder makkelijk afging. Als verpleegkundige wordt er niet alleen veel van je gevraagd, maar ook veel aan je gevraagd en dat gaat de hele dag door. En wat ik een paar jaar geleden nog zonder problemen deed, ging eigenlijk steeds meer moeite kosten. Daar komt nog bij dat ik graag tijd aan het bed van de gast wilde doorbrengen. Als verpleegkundige ben je de spin in het web. Er zijn continu mensen die iets van je vragen, om te beginnen de gasten maar ook de koks die willen weten wat de gasten mogen eten, of de gastvrouw, de administratie en natuurlijk ook de vrijwilligers.

Ik heb ervaren dat het heel lastig is dit werk langzaam af te bouwen. Dat gaat eigenlijk niet. Toch zou er gezocht moeten worden naar regelingen waardoor mensen wat makkelijker langer kunnen blijven werken. Ik heb die 67 jaar wel kunnen halen, maar een jaartje minder was misschien beter geweest. De laatste tijd werd ik minder ingeroosterd op de dagen dat er multidisciplinair overleg was. Daar was ik blij mee; daardoor kon ik het veel beter volhouden.

Want als ik hier was, dan was ik hier.

Dan was er niets anders.

Gasten

Ik heb veel mensen zien gaan natuurlijk. Niet alleen gasten, maar ook collega's. Als we een gast goed ondersteund hadden, kon ik die met een gerust hart laten gaan. Dat voelde niet zwaar; dat was goed. Gelukkig ga ik weg met veel goede herinneringen aan de gasten en aan mijn collega's. Er zijn bijzondere mensen bij waar ik nog steeds regelmatig aan denk. We hebben enkele collega's als gast in het hospitium

gehad. Dat vond ik heftig en heeft diepe indruk op me gemaakt. Wat ik in dit hospitium geweldig vind, is dat wij binnen heel korte tijd een gast het gevoel en de ervaring kunnen geven dat hij hier thuis is en mag zijn wie hij is. Ik vind het heel mooi dat je het laatste stukje, dat eigenlijk heel intiem is, met mensen mag delen.

Vrijwilligers

Vrijwilligers zijn onmisbaar. Zonder hen zouden we dit werk niet op deze manier kunnen doen. In deze tijd van personeelskrapte worden ze eigenlijk steeds meer onmisbaar. Maar we moeten ons goed realiseren dat het ook veel werk met zich meebrengt om de vrijwilligers te begeleiden. En ik vind het belangrijk dat wij als verpleegkundige ook aan het bed blijven. De werkverdeling tussen verpleegkundige en vrijwilliger moet altijd overwogen en duidelijk zijn. Dat kost tijd en aandacht. Ik vind het essentieel om een gedeelte van het werk aan het bed samen met de vrijwilliger te doen. De verpleegkundige moet met de vrijwilliger blijven samenwerken; het mag geen delegeren worden.

Veranderingen

Na het vertrek van onze vaste arts Piet van Leeuwen zijn er veel nieuwe ontwikkelingen in gang gezet. We zijn sterk gegroeid in ons werk en meer zelfsturend geworden. Dat voelt goed. We hebben ook aandacht gegeven aan de dossiervorming. Door deze te stroomlijnen en helder te maken welke zaken precies genoteerd moeten worden is het efficiënter geworden. Het spaart bovendien tijd en ik ben trots op de collega's die zich daar zo voor in hebben gezet.

Wat er naar mijn idee nog verbeterd zou kunnen worden, is dat het contact met de eerste lijn (huisarts, thuiszorg) verder uitgebreid wordt. Ik zou ook graag zien dat we een soort leerhuis worden. De uitgebreide kennis die we hier hebben zouden we kunnen delen met anderen. Over ziektebeelden en symptomen rondom de palliatieve zorg is erg veel expertise bij ons in huis. Wanneer mensen thuis willen sterven zouden wij de wijkverpleging kunnen ondersteunen.

Pensioen

Ik kijk met vertrouwen uit naar mijn pensioen. Ik heb zin om de rust te hebben om thuis weer dingen op te pakken. In mijn hoofd ben ik al drie maanden afscheid aan het nemen. Mijn man en ik hebben een tuinhuisje waar we ook wat groenten verbouwen en enkele fruitbomen staan. Wij noemen het ons 'landgoed'. Het was altijd een hele toer om alles wat daar moest gebeuren voor elkaar te krijgen. Nu krijgen we tijd om dat beter te regelen en er meer van te genieten.

Het is goed zo.

Joop Maissan en Anne Larue, PR commissie leden

Van de coördinator vrijwilligers

Inmiddels ben ik meer dan een jaar werkzaam als Coördinator Vrijwilligers in het Johannes Hospitium. Ik heb de afgelopen tijd met heel veel mensen kennis gemaakt, veel geleerd en vooral met heel veel plezier mijn werk gedaan.

Het is bijzonder om te ervaren hoe onze vrijwilligers met hart en ziel voor onze gasten zorgen. Of je nu zorg verleent, in de tuin werkt, ondersteunt bij de administratie of ICT zaken regelt, muziek maakt op zondagmiddag, extra schoonmaakwerkzaamheden doet, lekkere diners bereidt of ervoor zorgt dat iedereen gastvrij ontvangen wordt, iedereen doet het met veel plezier en aandacht. Daarnaast valt mij op dat de band onderling tussen de vrijwilligers heel sterk is, dat er ook aandacht is voor elkaar en dat men elkaar helpt en steunt in de tijden dat het minder goed met iemand gaat.

Het uitbreiden van de groep vrijwilligers was mijn eerste taak. Via informatiebijeenkomsten, sociale media, de open dagen en door op een aantal markten in de regio te staan, hebben we geprobeerd mensen te attenderen op ons werk. De open dagen werden goed bezocht, maar met name de oproep van onze eigen vrijwilligers in hun sociale kringen heeft veel nieuwe zorgvrijwilligers opgeleverd. Op dit moment worden er nog steeds nieuwe zorgvrijwilligers ingewerkt. Opmerkelijk is dat er ook veel vrijwilligers bij zijn, die nog een betaalde baan hebben maar toch heel graag onze gasten willen bijstaan. We hebben helaas ook afscheid genomen van een aantal vrijwilligers, vaak was hier de reden vanwege gezondheid of omdat het werk niet meer te combineren was met hun betaalde werk of dat zij mantelzorg gingen verlenen aan familieleden.

Dat wij niet de enige zijn die heel erg dankbaar zijn dat onze vrijwilligers er zijn dat merken we ook afgelopen jaar weer. Zo ontvingen alle vrijwilligers (ca. 130) een cadeaubon met een mooi bedrag, van een anonieme gever, die ingewisseld kon worden bij Bloembinderij De Wetering in Vleuten. En recent ontvingen al onze vrijwilligers, tevens van een anonieme gever, twee mooie flessen Schulp sap in kerstverpakking als dank voor hun bijdrage en inzet voor alle gasten.

Ik ben dankbaar en vind het bijzonder dat ik met deze mooie club van vrijwilligers mag samenwerken!

Wilt u meer weten over het werken als vrijwilliger bij ons? Stuur mij een mail of neem telefonisch contact met me op, ik vertel u graag meer.

Anne Robijn, coordinatorvw@hospitiumvleuten.nl

Bekostiging hospicezorg

Zoals in het voorwoord al vermeld, komt er een grote transitie aan wat betreft de bekostiging van hospicezorg. Omdat we overgaan naar een integraal tarief moeten we alle hulpmiddelen en materialen zelf in huis hebben in plaats van dat we het kunnen huren en declareren via de zorgverzekering van de gast. Daarom zijn we druk bezig met allerlei aanschaftrajecten, voor bedden, matrassen en transferbenodigdheden. Maar ook alle incontinentiemateriaal, katheters ed moeten uit dit integrale tarief betaald worden. U zult begrijpen dat dit een flinke investering vraagt en u kunt daaraan meehelpen.

We hebben een doneeractie opgezet om zo geld binnen te halen om deze grote investeringen te doen. De doneeractie is te vinden onder deze link: <https://www.doneeractie.nl/help-het-jhv-aan-bedden-en-matrassen/-99429> of via de QR-code. Natuurlijk kunt u ook een gift overmaken op onze bankrekening met als vermelding: aanschaf hulpmiddelen. Alvast hartelijk dank!

Open dag

Twee keer per jaar wordt er in het Johannes Hospitium een open dag georganiseerd, zo ook op 12 oktober jl. Iedereen is welkom, aanmelden is niet nodig en daarom is het elke keer weer afwachten en een verrassing wie er op af komt.

De bezoekers worden ontvangen in onze huiskamer en door de gastvrouw voorzien van koffie/thee en door onze koks gemaakte hapjes. Hierna leiden zorgvrijwilligers de bezoekers in kleine groepjes rond door het huis en vertellen hen over de zorg die wij onze gasten bieden, naast de dagelijkse zorg is er ook veel aandacht voor complementaire zorg, denk hierbij aan aromatherapie, hand/voetmassage en psychosociale hulpverlening.

Dagelijks wordt er door 2 vrijwillige koks gekookt, in de keuken vertellen zij de bezoekers hoe zij te werk gaan, van hun gang langs de gasten om hun wensen voor die dag op te nemen tot het uitserveren van de maaltijden.

Op de open dagen ontvangen we gemiddeld zo'n 50 bezoekers. Sommige van hen zijn gewoon benieuwd naar hoe een hospice eruit ziet en wat voor zorg we onze gasten bieden. Een open dag biedt ook bezoekers die op zoek zijn naar een plek voor een naaste, de gelegenheid rustig rond te kijken en vragen te stellen.

Dit keer waren er ook opvallend veel geïnteresseerden in vrijwilligerswerk; in de zorg, als gastvrouw/heer, om te koken of om in onze mooie tuin te helpen. De vrijwilligers coördinator geeft in twee rondes van een half uur uitleg over het vrijwilligerswerk.

Fijn te merken dat onze bezoekers met een goed gevoel ons huis weer verlaten, vaak met een boel complimenten over de warme/gezellige sfeer in ons huis, verbaasd over de uitgebreide zorg die wij onze gasten kunnen bieden en niet onbelangrijk, dat er ook gelachen wordt.

Elvira Termorshuizen, zorgvrijwilliger en organisator Open Dag

Herdenkingsdienst

Het is 19.00 uur in de avond als we de massief houten voordeur van de Torenpleinkerk openen. Buiten is het donker, terwijl binnen de kroonluchters de kerk verlichten. Twee collega's plaatsen buiten bij de ingang brandende waxinelichtjes om de familie te verwelkomen. Deze avond, in de koelte van de herfst, komen we samen voor de herdenkingsbijeenkomst.

Terwijl zachte pianoklanken de ruimte vullen, druppelen familieleden langzaam binnen. Om 19.30 uur spreekt de directeur een welkomstwoord. Ook wordt de paaskaars aangestoken, deze staat symbool voor verbondenheid en liefde. Daarna zingt het Hospitiumkoor: 'Moge dit licht met ons meegaan'. Het koor bestaat uit zorgprofessionals en (zorg-)vrijwilligers en zij hebben vaak een bijzondere band met de overledene en diens familie, omdat ze hen tijdens hun laatste levensfase hebben verzorgd.

Tijdens deze bijeenkomst worden er niet alleen woorden gedeeld, maar zien we ook diverse afbeeldingen op de wand die de symboliek van de seizoenen uitbeelden. De geestelijk begeleider vertelt over de vergelijking tussen de seizoenen en de fasen van ons bestaan. Het leven zelf lijkt op deze eeuwige cyclus waarin we niet altijd zelf de regie in handen hebben. De seizoenen laten zich immers niet sturen. Ze komen en gaan zonder dat wij daar invloed op hebben. De seizoenen doen ons beseffen dat de cyclus van het leven doorgaat.

Het herdenken van de gasten staat centraal, waarbij we stil staan bij het verleden en de herinneringen die dat met zich meebrengt. Verpleegkundigen noemen waardig de namen van de overledenen en delen persoonlijke woorden, ondertussen wordt de foto van de overleden getoond. De persoonlijke kaars wordt aangestoken door één van de nabestaanden. We sluiten af met een verbindend lied, met onder andere de volgende woorden:

Blijf naast me staan, als winter lente wordt

Als alles opbloeit wat eens was verdord

Als zomers komen mogen nog voor mij

Blijf dan zo staan mijn vriend, hier aan mijn zij.

We kijken terug op een warme herdenkingsbijeenkomst waarbij de ruimte gevuld met kaarsen was, die als kleine lichtjes warmte en stilte uitstraalden. Zo hebben de seizoenen ons geleerd dat het licht van onze dierbaren blijft voortleven.

Ilona Volgering, geestelijk begeleider

Het medewerkersuitje

Vrijdag 27 september jl. was het dan weer zo ver: ons jaarlijks uitje. De keuze was ditmaal gevallen om een vaartocht te maken op de Vecht met aan boord een hapje en drankje. Helaas waren de weergoden ons niet goed gezind zodat het buitendek niet benut kon worden maar ondanks de regen was er zonneshijn genoeg aan boord.

Er was een ontspannen sfeer en er werd lekker bij gekletst met de collega's. Al varend hebben we genoten van alle pracht welke de Vecht biedt, de prachtige optrekjes daar en mooie doorkijkjes. Tijdens de vaartocht hebben we vrijwilligers in het zonnetje gezet die al 12,5 jaar of langer bij ons vrijwilliger zijn en werden de vrijwilligers die een jaar in dienst zijn gespeld door de Johanniter Orde (tenminste dat was de bedoeling, maar de spelden hadden de boot gemist, dat hebben we later over gedaan).

Ondertussen stond er een heerlijk buffet voor ons klaar en kwamen we na 3 uur varen weer terug bij de kade en zat dit uitje er weer op.

Wilma Zorn, ziekenverzorgende en organisator medewerkersuitje

Dank aan al onze donateurs

Ook dit jaar zijn er weer veel mensen die het hospitium een warm hart toedragen. Grote en kleine donaties, eenmalige en periodieke donaties en giften die besteed moeten worden aan een speciaal doel, zoals het nieuwe zusteroproepsysteem of voor de veranda. Daarnaast ontvangen we ook kleine en grote bijdragen van familie van ex-gasten, die hun dankbaarheid willen tonen voor de zorg en aandacht die is verleend aan de gast en hun naasten.

Zoals een man, echtgenoot van een ex-gast, die in september altijd heerlijke druiven brengt uit eigen kas. Of we worden bij de koffie getrakteerd op een lekkere taart of op bonbons.

Heel bijzonder is ook dat we, van een onbekende gulle gever, al jaren wekelijks een aantal bossen bloemen ontvangen, mede daardoor straalt ons huis altijd warmte uit. Wij zijn heel erg dankbaar voor al deze kleine en grote giften, want mede hierdoor kunnen onze medewerkers en vrijwilligers de liefdevolle topzorg blijven leveren aan onze gasten en hun familie.

Wilt u meer informatie over hoe u ons kunt steunen, kijk dan op onze [website](#) voor de mogelijkheden of neem contact op met het Johannes Hospitium Vleuten. Het is mogelijk om Gouden Vriend te worden, maar ook met eenmalige giften zijn we blij! Voor een eenmalige donatie scan de QR-code of kijk op de website.

Ria Schoonheim, financiële administratie

Bericht van St. vrienden van het JHV

Onder een stralende najaarszon vond maandag 16 september het Rotary Golftoernooi plaats op de golfbaan van Kasteel de Haar. Het toernooi trok dit jaar maar liefst 80 enthousiaste deelnemers. Na een spannende ronde, waarbij zowel ervaren golfers als beginners hun beste spel lieten zien, werd de dag feestelijk afgesloten met een prijsuitreiking en een diner in het clubhuis.

De opbrengst was dit jaar wederom voor het Johannes Hospitium Vleuten. En wat is er een prachtig bedrag bij elkaar gegolfd: namelijk €13.000. Dit bedrag wordt besteed aan de bouw van een veranda aan de achterzijde van het JHV. Wat zou het fantastisch zijn als we de gasten kunnen aanbieden dat ze, ook al is het weer minder, toch van buiten kunnen genieten zonder de regen en de wind te voelen, door met de rolstoel of met het bed in de veranda te zitten of te liggen. We zijn dankbaar voor deze prachtige ondersteuning vanuit de Rotary Club Haarzuylens.

André aan de Stegge, voorzitter stichting Vrienden van het Johannes Hospitium Vleuten

Fijne Feestdagen en de beste wensen voor 2025! ✨

Bestuur, directie en alle medewerkers van het
Johannes Hospitium Vleuten